

Λόγος στην περιφορά του Επιταφίου στην Καστοριά 2022

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καστορίας](#)

- Του Μητροπολίτου Καστορίας Καλλινίκου

Σήμερα περιφέρουμε στην πόλη μας, καί σέ κάθε πόλη καί χωριό τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καί τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν Ζωή ἐν Τάφῳ.

Περιφέρουμε τόν Ἐπιτάφιο πάνω σέ μιά θάλασσα, σέ ἕναν παγωμένο ὠκεανό ἐνός κόσμου δίχως προσευχή, δηλαδή χωρίς ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, γιατί αὐτό εἶναι ἡ προσευχή στήν τελεία τῆς ἔκφραση.

Περιφέρουμε τόν έπιτάφιο πάνω από έναν παγωμένο κόσμο όπου ή αγάπη πού εκφράζεται μέ τήν θερμή προσευχή στόν προσωπικό Θεό πού έγινε άνθρωπος, καί μέ τήν θερμή προσευχή γιά τόν συνάνθρωπο, τόν κάθε συνάνθρωπο, αντικαταστάθηκε μέ αυτόνομες, φίλαυτες, άτομικές τεχνικές αυτόσυγκέντρωσης, μέ επίκληση άπροσώπων δυνάμεων.

Σέ έναν κόσμο πού κυριαρχεί ή κατασκευαστική λογική, ώσάν ό άνθρωπος νά είναι ένα έμψυχο έργαλειό ή μία λογική μηχανή, μέ προκαθορισμένες μάλιστα ώρες λειτουργίας καί μέ τιμή άγοράς καί πώλησης.

Έναν παγωμένο κόσμο πού παγώνει άκόμη περισσότερο από τήν έλλειψη νοήματος ζωής, καί τήν απογοητευτική σκληρή έπιστροφή τών καταστροφικών πολέμων μέσα στόν πολιτισμένο κόσμο.

Σέ αυτόν τόν παγωμένο ώκεανό τοῦ κόσμου, προστίθεται, έδῶ στήν Καστοριά μας, καί ή παγωμένη άτμόσφαιρα πού δημιουργείται από τήν έλλειψη όρατοῦ μέλλοντος γιά τούς νέους, από τήν έλλειψη έργασίας γιά τούς ανθρώπους, από τήν έγκατάλειψη τής έπαρχίας, από τήν σκληρή επίθεση τών συγχρόνων όρθολογιστικών κοσμοθεωριών έναντίον τοῦ κυττάρου τής κοινωνίας, δηλαδή τής οίκογένειας.

Σέ αυτόν παγωμένο ώκεανό τοῦ συγχρόνου κόσμου, περιφέρουμε τήν Ζωή έν Τάφῳ, τήν Έσταυρωμένη Αγάπη, τήν Σοφία τοῦ Θεοῦ, τόν Προσωπικό Δημιουργό τοῦ κόσμου πού έγινε άνθρωπος καί μάς μίλησε, καί μάς άκουσε, καί μάς μιλά καί μάς άκούει, γιατί ως άνθρωπος μπορεί καί μάς συμπαθεῖ στίς ασθένειες καί τίς άδυναμίες μας, καί ως Δημιουργός γνωρίζει τήν ένδελέχειά μας.

Προσευχόμαστε σέ Αυτόν, τόν Χριστό μας, νά μάς έμπνέει τουλάχιστον μέ τήν θυσία Του κατάνυξη, θερμή καρδιακή, γιά νά λιώνει αυτός ό άπάνθρωπος παγετός.

Προσευχόμαστε σέ Αυτόν νά μάς άγγίξει ή αγάπη Του, πού είναι τό μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ γιά τόν άνθρωπο, είναι τό θεμέλιο όλης τής ζωής. Αὐτή συγκροτεῖ τόν κόσμο καί τούς κόσμους. Χωρίς αὐτή, τήν αγάπη, τό πᾶν χάνει τό νόημά του.

Στρεφόμαστε πρός τόν Γολγοθά, τό ύψηλότερο βουνό πάνω στήν γῆ, στό όποῖο ύψώθηκε ό Θεός τής Αγάπης.

Προσκυνοῦμε τόν Πανάγιο Τάφο, τό μεγαλύτερο σπήλαιο πάνω στήν γῆ, τό όποῖο χώρεσε ως ύπνοῦντα τόν Δημιουργό τοῦ κόσμου, τόν όποῖο δημιούργησε από αγάπη.

Καί προσευχόμαστε στόν Χριστό μας νά μάς δίνει δυνάμεις νά μή διαρρηγνύουμε

τόν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης γιά τά πλέον μηδαμινά πράγματα.

Καί νά μᾶς δίνει δυνάμεις νά βυθίζουμε στά βάθη τῆς ἀγάπης, στά βάθη τῆς προσευχῆς, τήν μηδαμινότητα τοῦ μίσους.

Καί ἔχουμε ἰσχυρές ἐλπίδες στήν προσευχή μας αὐτή, καί γιά τόν ἐπιπρόσθετο λόγο ὅτι ἡ πόλη μας, ἡ Καστοριά, καί ὅλη ἡ Ἐπαρχία της, εἶναι πράγματι ἕνα κάστρο καί συγχρόνως μιά θερμή λίμνη τῆς φιλόθρονης καί φιλόθεης παράδοσής μας, καί ἀντιστέκεται σέ αὐτήν τήν παγωμένη εἰσβολή τοῦ κόσμου χωρίς προσευχή.

Αὐτήν τήν Ἅγια καί Μεγάλη Ἡμέρα, τήν Μεγάλη Παρασκευή, τήν Ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ μας, ὅπως λέμε καί ἐδῶ στήν Καστοριά, ἀντί γιά κάποια ἄλλη εὐχή, πρὸς τοὺς ἄρχοντες, πρὸς τοὺς ἀποδήμους ἀδελφούς, πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καί στά σπίτια τους καί στά νοσοκομεῖα, πρὸς τοὺς ἐγκεκλεισμένους, πρὸς τοὺς μοναχικούς, πρὸς ὅλους ἐσᾶς, ἀντί γιά ἄλλη εὐχή νά ἐπαναλάβω ὁρισμένα ἀπό τά τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ πρὶν τό Πάθος καί τήν Σταύρωσή Του πρὸς τοὺς Μαθητές Του:

οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς. ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς

μή ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά. πιστεύετε εἰς τόν Θεόν, καί εἰς ἐμέ πιστεύετε (λέγει ὁ Χριστός μας).